

Mark Henshaw

De val van Moscow Station

Karakter Uitgevers B.V.

PROLOOG

AMERIKAANSE AMBASSADE SANTIAGO DE LEÓN DE CARACAS BOLIVARIAANSE REPUBLIEK VENEZUELA

‘Centrale.’

Alden Maines greep de hoorn stevig vast, met zijn ogen gesloten en zijn tanden op elkaar geklemd. Deze lijn was maar voor één doel bestemd en vanavond had hij maar één *case officer* buiten. Hij was omringd door twintig mensen die zwiingend naar hem stonden te kijken; ze waren gekomen zodra hun plaatsvervangende chief of station naar de telefoon was geroepen.

‘Graniet... locatie Mango.’ Het was Kyra, dat wist hij zeker, maar ze praatte onduidelijk.

‘Graniet, rapporteer je status,’ zei de plaatsvervangende cos.

Geen reactie.

Maines herhaalde het bevel en hoorde weer niets, hoewel de verbinding nog steeds intact was. Hij vloekte zacht en verbrak de verbinding, zodat de locals de beide locaties van waaruit het gesprek was gevoerd niet konden traceren.

‘Abrams! Raguskus!’ riep hij.

Twee mannen in de groep om hem heen verstijfden toen ze hun naam hoorden. ‘Ga naar de garage beneden en start de bus. Zoek en red...’

‘Blijf waar je bent, allebei!’

Maines keek naar de man die met een woedende blik zijn bevel had overruled.

Sam Rigdon, de chief of station van Caracas, kwam het vertrek binnen en wurmde zich tussen de mensen door die om zijn plaatsvervanger heen stonden. ‘Was dat Stryker? Als ze in de problemen zit, moet ze maar wachten. Waarschijnlijk heeft ze de operatie verkloot en de

SEBIN rechtstreeks naar Carreño geleid. Ik ben niet van plan nog meer agenten in handen van Chávez' mensen te spelen. Ze moet zelf maar zien hoe ze thuiskomt. Jullie blijven hier!

De SEBIN was de Servicio Bolivariano de Inteligencia Nacional, de Venezolaanse geheime dienst.

'Nee.'

'Wát zeg je?' vroeg Rigdon verbaasd.

'Ik zei nee,' zei Maines. Hij keek Raguskus en Abrams weer aan en herhaalde zijn bevel. 'Zorg dat de bus klaarstaat.'

Rigdon zei dreigend: 'Iedereen die ook maar een vin verroert, stuur ik terug naar Langley...'

'Dan stuur je ons allemaal maar terug!' schreeuwde Maines. 'Je weet best dat Stryker niemand in handen van Carreño heeft gespeeld! Hij heeft jou gebruikt om haar naar hen toe te leiden! Iedereen hier, behalve jij, weet dat Carreño een dubbelspion is, maar jij weigert dat te geloven. Je was zelfs zo bang dat we misschien gelijk hadden dat je besloot het niet zelf uit te zoeken, maar Kyra voor de leeuwen te gooien. Je bent een lafaard, Sam. Je hebt dit station naar z'n mallemoer geholpen en iedereen hier in gevaar gebracht, en nu zit de meest onervaren agent die we hebben misschien in een safehouse dood te bloeden, omdat jij het lef niet hebt om naar buiten te gaan en je eigen stomme fouten goed te maken. We zijn er dus helemaal klaar mee om bevelen van jou op te volgen. Wil je dat we jou gehoorzamen? Dan moet je zelf achter het stuur van die bus stappen en ons helpen Stryker naar huis te halen. Anders moet je opzijaan.'

'Dit is insubordinatie!' schreeuwde Rigdon.

'Ik geef de voorkeur aan het woord "muitერი", ' zei Maines. 'Maar oké, met insubordinatie kan ik ook wel leven.'

'Als jij dit vertrek verlaat, heb ik de Director of National Intelligence aan de lijn voordat je...'

Maines ramde zijn vuist keihard in Rigdons maag, waardoor de COS dubbelklapte en de lucht met een luid, hijgend gepiep uit zijn longen week. De plaatsvervanger trok zijn vuist terug en sloeg zijn meerderde op zijn neus. Maines' knokkels knakten hoorbaar toen ze Rigdons schedel raakten. Het hoofd van de chief of station klapte achterover, en terwijl het bloed uit zijn neus spoot kwam hij op zijn rug terecht. De vloerbedekking verzachtte de landing niet echt.

‘Ik toets het nummer wel voor je in,’ zei Maines terwijl hij met zijn hand schudde. ‘Vertel hem dat maar, en ook dat wanneer hij me opdracht geeft Stryker uit te leveren aan de SEBIN, hij het Congres mag uitleggen waaróm hij dat heeft gedaan. En ik kan je wel vertellen dat als je ons voor de voeten loopt voordat we Kyra uit het safehouse hebben gehaald, jij eerder in het ziekenhuis ligt dan zij. Begrepen?’

Rigdon kon niet antwoorden door al het bloed dat over zijn gezicht stroomde.

‘Is er iemand die aan zijn kant staat?’ vroeg Maines.

‘Hij kan de pot op!’ zei iemand achteraan. ‘We zouden hem aan Carreño moeten uitleveren in ruil voor Kyra.’

Vanuit de groep klonk instemmend gemompel en openlijk gevloek.

‘Dat dacht ik al,’ zei Maines. ‘Raguskus, bel de ziekenboeg en zorg dat er een paar mensen stand-by staan. Het klinkt alsof ze gewond is. Ik weet niet hoe erg ze eraan toe is, maar ze reageerde niet goed. Daarna breng je een verbanddoos naar de bus,’ beval Maines. ‘Kain, jij regelt een vliegtuig om het land uit te komen. Als ze zwaargewond is, krijgen we haar niet met een commerciële vlucht mee; je zult dus een beetje creatief moeten zijn.’

‘Ik bedenk wel iets, baas,’ zei de vrouw. Ze duwde twee mannen opzij die achter haar stonden en liep snel naar haar bureau.

‘Goed,’ zei Maines. ‘Winegar, stel een groep samen en monitor het radioverkeer van de plaatselijke politie en alle SEBIN-frequenties die de NSA heeft gehackt. Als ze zelfs maar in de buurt van Mango komen, wil ik dat weten... en we hebben misschien wat hulp nodig om hun mensen te ontlopen als we naar binnen en weer naar buiten gaan.’

‘Doe ik,’ zei een lange, oudere man. ‘Abrams, Raguskus en Pitkin, jullie gaan met mij mee.’

Met z’n vieren verlieten ze het vertrek.

‘Goed, en als hij...’ Maines wees naar de bloedende senior officer op de grond. ‘... als hij overeind komt, mag iedereen die daar zin in heeft hem naar buiten slepen en hem verraden aan de eerste de beste politieagent die je ziet. Ze weten waarschijnlijk al voor wie hij werkt, dus hoeft je hun alleen maar te vertellen dat wij hem niet langer willen hebben.’

‘Prima, als het jou niet uitmaakt hoe hij eraan toe is als ze hem onder handen nemen!’ riep iemand.

‘Maakt mij niet uit. Als we toch voor muiterij worden vervolgd, kunnen we er net zo goed een verhaal van maken dat de komende honderd jaar op de Farm wordt verteld,’ zei Maines. ‘We vertrekken over tien minuten.’

Maines was nu te voet. Het kordon van de SEBIN was enorm groot, een vierkant van minstens twaalf straten, wat betekende dat er overal openingen waren. De plaatsvervangende COS was zonder problemen naar binnen gedrongen, maar Raguskus en Abrams waren nog steeds op zoek naar een manier om er met de bus doorheen te komen. Het afgelopen uur was het harder gaan regenen, er hing een donkergrijs wolkendek en de motregen had plaatsgemaakt voor een stortregen, waardoor het zicht beperkt bleef tot een half blok.

Het safehouse bevond zich op de vierde verdieping van een appartementencomplex voor hem. Winegar had uit het radioverkeer kunnen opmaken dat dit binnen de zoekradius van de SEBIN was, maar Maines vroeg zich af of de Venezolanen geduldig waren of zo goed georganiseerd dat ze elke woning in dit gebied konden doorzoeken. Dat betwijfelde hij. De echte vraag was of Kyra Stryker stabiel was en het daar zo lang kon uithouden tot de geheime dienst de zoektocht opgaf.

Hij keek op zijn horloge. Kyra had al een uur geleden om hulp gevraagd. Dit kon allemaal weleens tevergeefs zijn, dacht Maines.

Een politieauto scheurde hem voorbij, met gillende sirene, en de banden spatten een golf water over hem heen. Maines negeerde dit ongemak; hij was toch al doorweekt.

Hij liep een smalle zijstraat van de Avenida Urdaneta in, in noordelijke richting. De dienstingang bevond zich een meter of tien voor hem, aan de linkerkant. Hij haalde zijn reservesleutel tevoorschijn en glipte naar binnen. De regen roffelde tegen de metalen deur, als de vuisten van de locals die woedend probeerden het gebouw binnen te dringen.

Maines schudde het water uit zijn haar, zette een paar stappen, bleef staan en keek naar beneden. Druppels bloed vormden een gespikkelde lijn over de smerige tegelvloer naar de hal. Hij vloekte. Een eventueel bloedspoor van Kyra toen ze naar dit gebouw liep was door de regen weggespoeld, maar iedere stomkop zou het spoor binnen probleemloos kunnen volgen.

Hij rende de hal in, het bloedspoor volgend en hopenend dat het niet

naar de voordeur van het safehouse leidde. Het was hier schemerig verlicht en het bloed was moeilijk te zien op de vieze vloer. Dat was hoopvol. Hij liep eromheen, volgde het spoor dat naar de trap en naar boven leidde en op de vierde verdieping eindigde. Nu twijfelde hij niet langer.

Maines rende door de hal, nog steeds met zijn blik op de vloer gericht, tot het bloedspoor stopte voor een van de appartementen. Het nummer klopte met wat hij zich herinnerde, en de plaatsvervangend cos vloekte weer. Hij pakte zijn sleutel, deed de deur van het slot en liep naar binnen.

‘Stryker?’ riep hij.

Geen antwoord.

Het licht brandde en de rode lijn liep naar de slaapkamer.

Maines duwde de deur open.

Stryker lag op het bed, roerloos.

Hij rende naar haar toe en zag dat haar ogen gesloten waren. ‘Stryker!’ riep hij weer.

Ze antwoordde niet.

Haar leren jasje lag op de grond naast een van de mouwen van haar bloes, in een bloederige rode hoop. Om haar rechterbovenarm was een provisorisch verband gewikkeld. Hij bekeek de rest van haar roerloze lichaam, op zoek naar andere wonden, maar zag die niet. Daarna ademde hij uit, al was hij zich er niet bewust van geweest dat hij zijn adem had ingehouden. Vleeswond, dacht hij. Ze zal niet doodbloeden. Hij keek zoekend om zich heen en ontdekte in de badkamer het lege pakje snelverband en de injectiespuit morfine. Goed zo, dacht hij. Kyra had haar eigen wond met stollingsmiddel behandeld en zichzelf daarna geïnjecteerd met een pijnstiller. Ze had waarschijnlijk te veel morfine genomen, maar als dat haar nu nog niet had gedood, zou ze het wel overleven. Haar ademhaling was nog steeds regelmatig en haar pols zwak en snel, maar niet zo dat het hem ongerust maakte.

We kunnen haar verplaatsen, dacht hij, als Rags en Pitkin de bus hier kunnen krijgen. Het bloedspoor in de hal was nog steeds een probleem – of een kans, dacht hij.

Hij keek in de verbanddoos in de badkamer en haalde er een ritszakje uit waar een paar latexhandschoenen in zat. Hij trok de handschoenen aan, raapte Strykers met bloed doorweekte mouw op en stopte hem in het plastic zakje.

Maines rende de hal weer in en daarna de trap af naar de begane grond. Hij maakte het zakje open, haalde de mouw eruit en wreef zacht met de stof over de vloer, zodat hij het bloed van de vrouw bij de trap vandaan veegde. Vreselijk dat ik dit een arme donder moet aandoen, maar liever zij dan wij, dacht hij. Hij maakte een nieuw bloedspoor van een meter of tien door de hal, dat in een kromme lijn doorliep naar een willekeurige voordeur. Daarna stopte hij de bebloede mouw weer in het zakje, samen met de latexhandschoenen.

Maines stopte het vieze pakketje in zijn jaszak en rende terug naar de dienstingang. Daar vlakbij was een afgesloten werkkast, maar hij trapte de deur open en zag een stokdweil en een emmer. Hij zette de emmer in de gootsteen, vulde hem voor een kwart met water en nam de emmer en de stokdweil mee naar boven. Hij had nog geen tien minuten nodig om het bloedspoor op de veertig traptreden naar de vierde verdieping en naar de voordeur van het safehouse weg te vegen. Het kostte hem nog een halve minuut om de tegelvloer schoon te maken, en toen was hij weer binnen. Alle bewijzen van Kyra's vlucht waren nu weggevaagd. De Venezolanen zouden het spoor op de trap nog wel kunnen zien met luminol en uv-licht, maar hij ging ervan uit dat ze niet zo grondig te werk gingen zodra ze het tweede spoor dat hij had gemaakt ontdekten.

Maines raakte zijn oortje aan. 'Dit is MALLETT,' riep hij. Zijn woorden werden versleuteld door de radio die op zijn rug aan zijn riem was gehaakt. 'Heb Graniet gevonden, conditie stabiel. Mango is niet veilig, herhaal, niet veilig. Wat is jullie status?'

'Nog steeds op zoek naar een opening,' antwoordde Raguskus. 'Overal schurken. Staan vijfhonderd meter van jouw positie, op dit moment met motor en lichten uit.'

'Blijf waar je bent,' beval Maines. 'Raad jullie aan... wacht.'

De sirenes, die sinds hij uit de bus was gestapt dichtbij en verder weg hadden geklonken, waren nu dichtbij. Hij liep naar het raam, duwde twee lamellen een klein stukje van elkaar en keek naar beneden.

Minstens vijf auto's, waarvan enkele ongemerkt, waren gestopt. Mannen in tactisch uniform verspreidden zich over het trottoir, en de leider stuurde zijn ondergeschikten de zijstraten in.

'Vijandelijke troepen bij mijn positie,' rapporteerde hij. 'Die komen straks het gebouw in.'

‘Evac mogelijk?’ vroeg Pitkin.

‘Nee,’ antwoordde Maines. Hij keek achterom naar Kyra, die nog steeds bewusteloos op het bed lag. ‘Dan zou ik Graniet naar buiten moeten dragen... geen goede dekking voor zo’n actie.’

‘Begrepen,’ zei Pitkin.

Maines liep naar de voordeur en drukte zijn oor ertegenaan om te horen of hij stemmen of voetstappen hoorde. Ze bevonden zich op de derde verdieping, en hij betwijfelde of hij iets zou horen, maar het trappenhuis was dichtbij.

Twee minuten verstreken. Een kreet, meer kreten... Zware voetstappen ergens beneden, hij wist niet hoeveel, maar hij schatte van een man of twaalf. Daarna weer kreten, uitroepen van verrassing, iemand protesteerde in schor Spaans. Het zoekteam van de SEBIN had het bloedspoor ontdekt en gevolgd naar waar dat leek te eindigen. Ze hadden niets gevonden, maar zouden ervan uitgaan dat het gezin dat Maines erin had geluid hun gewonde doelwit had verzorgd en geholpen naar een andere locatie te ontsnappen. Ze zouden een lange avond in een verhoorkamer doorbrengen. Maines hoopte oprecht dat de SEBIN hun verhaal zou accepteren en hen vrij zou laten, maar als dat niet gebeurde, was dat niet zijn probleem.

‘Dit is MALLET,’ zei hij. ‘Vijanden zijn vertrokken. Wacht vijftien minuten, start de motor en kijk of je een opening kunt vinden. Ik denk dat het kordon al snel zal opbreken.’

‘Begrepen,’ antwoordde Raguskus.

Maines hield twee lamellen weer een stukje van elkaar en zag dat de SEBIN een echtpaar dat zich heftig verzette naar buiten bracht. De man en de vrouw droegen geen regenjas en waren een paar seconden later al drijfnat. Hun handen waren voor hun lichaam geboeid met tiewraps. Ze riepen dat ze onschuldig waren, maar daar trok niemand zich iets van aan. De geheim agenten duwden hen in een wachtend busje, stapten in hun eigen auto’s en reden weg. Tien minuten later was iedereen verdwenen, behalve de omstanders en de toeschouwers, die nog steeds verbaasd en geamuseerd waren door het spektakel waarvan ze getuige waren geweest.

‘MALLET, dit is PIGGYBACK, we hebben een opening,’ riep Pitkin. ‘Zijn over twee minuten op locatie.’

‘Begrepen,’ antwoordde Maines. Hij liet de lamellen weer dichtval-

len, liep naar het bed en controleerde Kyra's pols. De jonge vrouw was nog bewusteloos, maar haar pols was nu sterker. Hij pakte haar leren jasje en tilde haar op, met haar hoofd tegen zijn schouder.

Hij liep langzaam, ontweek deurposten, deurkrukken en muren, en droeg zijn bewusteloze vrachtje door het appartement, de hal in en de trap af. Maines nam niet de moeite om steeds om een hoek of een bocht in het trappenhuis te kijken of er nog mensen van de SEBIN waren, omdat hij hen toch niet kon ontlopen met Kyra in zijn armen. Hij kwam niemand tegen. Het bloedspoor op de begane grond was nu uitgesmeerd door de laarzen van een stuk of twaalf soldaten, die niet de moeite hadden genomen bewijzen te verzamelen voor een proces.

Beneden slaagde Maines erin de dienstingang open te maken. De regen was niet minder hevig geworden.

De bus stond met draaiende motor een meter van de deur af en de dubbele zijdeur gleed open. Maines tilde Kyra nog verder omhoog en Raguskus trok de bewusteloze vrouw naar binnen. Maines nam niet de moeite de deur van het gebouw te sluiten, en Pitkin reed al weg voordat Maines de zijdeur van de bus had dichtgeschoven.

'Wat hebben we?' vroeg Rags, en hij opende de verbanddoos.

'Eén schotwond op de rechterbovenarm. Zo te zien heeft ze de wond afgedekt en verbonden en zichzelf morfine geïnjecteerd zonder op de dosis te letten. Heel veel bloed verloren, maar ik weet niet hoeveel,' antwoordde Maines.

Abrams knikte, bekeek het verband dat Kyra zelf had aangebracht en verbond haar beter. 'Al iets bekend over een exfiltratieplan?'

'Ik sprak vijf minuten geleden met Kain. Zij heeft een particulier vrachtvliegtuig gevonden dat klaarstaat om Colombia te verlaten. We moeten haar met de bus de grens over brengen, maar ik ken een paar achterafweggetjes waar de locals niet patrouilleren. Chávez gebruikt die om vrachten naar de FARC te brengen, dus moeten we wel oppassen voor guerrilla's, maar die kunnen we wel aan. We ontmoeten een van onze piloten bij een kleine airstrip buiten Cúcuta. Vlucht gaat naar Panama, daarna naar Florida en Dulles. Het duurt een paar dagen voor ze thuis is, en die kleine vrachtvliegtuigjes vliegen soms heel laag boven de grond en de Atlantische Oceaan, dus ik hoop maar dat ze geen last heeft van luchtziekte.'

'Als ik haar zo zie is dat denk ik geen probleem,' zei Rags. 'Dat is een

lelijke wond, baas. Ze is een hap spierweefsel kwijt, helemaal tot op het bot. We zullen haar onder de morfine moeten houden tot we daar zijn. Er is een operatie nodig als ze terug is, gevolgd door fysiotherapie. Ik denk niet dat ze zich veel zal herinneren van de komende dagen, maar ze overleeft het wel.'

Maines knikte. 'Fijn om te horen. De vraag is wat we met die stomkop in het station moeten doen.'

'Wij kúnnen niets doen,' antwoordde Pitkin vol walging. 'De Director of National Intelligence heeft hem daar geplaatst, dus iemand met een lagere rang kan Rigdon niet wegwerken. Maar ik weet vrijwel zeker dat wij daar geen van allen nog lang zullen zijn. Stryker heeft net bewezen dat onze beste contactpersoon een dubbelagent van Chávez is. We zijn nu waarschijnlijk al verraden, en het is denk ik beter dat we niet teruggaan nadat we de grens over zijn.'

'Begrepen.' Maines keek nog een keer naar Kyra's gezicht, leunde met zijn rug tegen de metalen scheidingswand en sloot zijn ogen terwijl de spanning uit zijn lichaam sijpelde. Wat een stelletje achterlijke stomkoppen op de zesde verdieping van Langley, het CIA-hoofdkwartier, dacht hij woedend. Nee, zij niet alleen, ook die lui van het National Counterterrorism Center (NCTC) in Liberty Crossing en die in het Witte Huis. Dat ze een politiek donateur tot chieft of station hebben benoemd. Het kan hun geen zak schelen wie ze in gevaar brengen. Het enige wat ze willen, is hun oorlogen voeren en hun legers overal en nergens naartoe sturen. We zijn allemaal niet meer dan kanonnenvoer... De loyaliteit komt echt alleen maar van één kant. Zo is het niet altijd geweest, maar niemand kan dat nog veranderen. Niemand.

Maines opende zijn ogen en luisterde naar de regen die op de dunne metalen carrosserie van de bus en het kapotte asfalt onder de banden roffelde. 'De SEBIN kent ons nu allemaal, dankzij Rigdon. We kunnen maar beter niet teruggaan nadat we de grens over zijn,' herhaalde hij zacht.

Stomkoppen! Al die hoge pieten, stomkoppen zijn het!

Er waren meer grenzen in de wereld dan op de kaarten stonden.

Lees ook van Karakter Uitgevers B.V.

MARK HENSHAW
Red Cell

‘Henshaw haalt met *Red Cell* het niveau van Tom Clancy.’
– *Publishers Weekly*

‘*Red Cell* is even intelligent als spannend, een thriller waardoor je op het puntje van je stoel zit. Mark Henshaw’s unieke perspectief maakt dit een angstaanjagend geloofwaardig boek.’
– Howard Gordon, producent van *Homeland*

Kyra Stryker ziet haar carrière bij de CIA in rook opgaan als haar eerste missie in Venezuela uitloopt op een totale mislukking en ze met gevaar voor eigen leven ternauwernood kan ontsnappen.

Als de arrestatie van een groep Chinese spionnen in Taiwan uitloopt op een vuurgevecht waarbij ook een onbekende gifstof vrijkomt, lijkt de veiligheid van de regio, en uiteindelijk de hele wereld in gevaar. China zet een topgeheim superwapen in zonder angst voor ingrijpen van de Amerikanen, die alles op alles zullen moeten zetten om een escalatie van het conflict te vermijden.

Stryker wordt toegevoegd aan de *Red Cell*: een CIA-denktank onder leiding van de rechtlijnige maar briljante Jonathan Burke. Ze krijgen de opdracht om een dubbelspion met de codenaam Pionier uit China te smokkelen. De kennis die hij heeft, zou wel eens het verschil kunnen betekenen tussen vrede in de Stille Oceaan en het uitbreken van een Derde Wereldoorlog.

Red Cell neemt de lezer mee van het Pentagon naar het Witte Huis, van een vliegdekschip op zee naar de schimmige stegen van Peking, waar Stryker en Burke verwickeld zijn in een levensgevaarlijke race tegen de klok om het geheime superwapen van de Chinezen tegen te houden, en de veiligheid van de regio te garanderen.

ISBN 978 90 452 0916 6 | ISBN e-book 978 90 452 0926 5